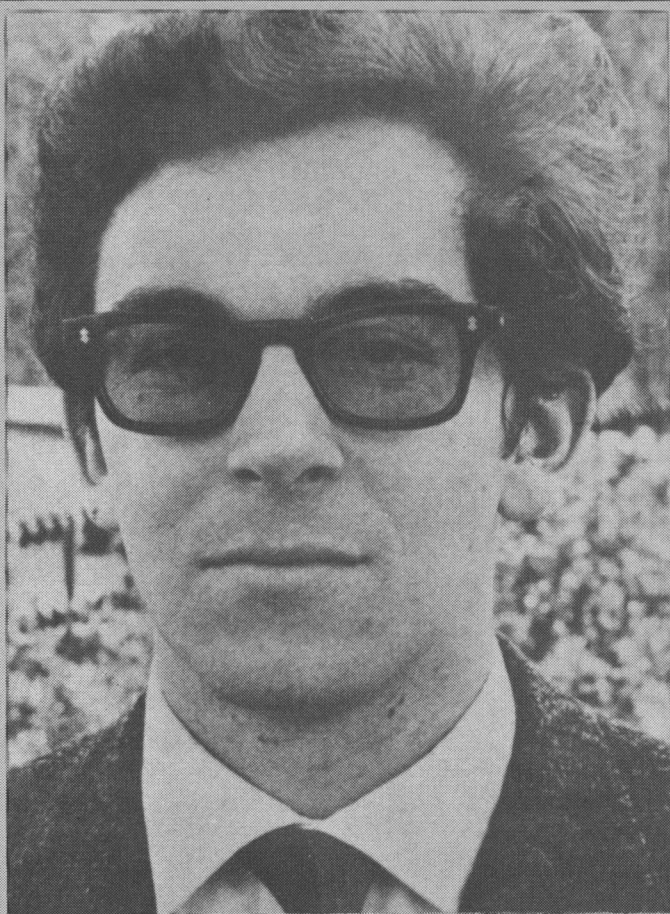

פוקי

עדוא בן-גוריון

בנוסף לנטל העצום של העמידה במצור. אני כמעט ולא ראיתי אותו בשבועות אלה. ושוב חידשתי את מאמצי למצוא ילדה. לאמץ אותה אלי... - באותם ימים היתה הגב' קרפיוול ממונה על שלוחה זו במשרד הסעד. היא פנתה אלי יום אחד. ההודעה שלה הגיעה אלי בדרך-לא-דרך. קשר טלפוני עם ירושלים נותק. מכתבים אמנם נכתבו, אבל ספק היה אם יגיעו ליעדם. בכל זאת, הצליחה הגב' קרפיוול לאתר אותי. היא ביקשה ממני לבוא לירושלים.

חיכיתי שבוע עד שנתפנה מקום באחת השיירות של דרך בורמה. הדרך ארכה שש-עשרה שעות. הגעתי סחוסה, תשושה מאכזבות ומתקוות, עייפה עייפה. הצלחתי להגיע לגב' קרפיוול. היו לה שתי מועמדות לאימוץ. היא אמרה לי שייטכן שבמשך הזמן תתעוררנה בעיות בקשר להורים האמיתיים - אבל כל זה לא היה לי חשוב באותו רגע. קיבלתי ופרשתי את חסותי על רבקה, ילדה בת שלוש וחצי, והבאתי אותה לתל-אביב. יהודית שאלתיאל מדברת. המלים כדרבנות, מיתרי הקול לא בוגדים בה אפילו כהוא זה, אבל בעיניה מתקשרת הלחלוחית של הזכרונות, הסיפור סוחף אותה מעבר החלונות הגבוהים והיא כמו נמצאת שוב בתקופה אחרת, בחדרים אחרים - היא פותחת צוהר ומסתכלת ממנו אל העבר. העבר הקרוב. הפצעים אמנם הגלידו, אבל היא לא פוחדת לפתוח אותם מחדש, לבתק את הצלקות באיזמל הזכרון.

יהודית. מעיין של אנרגיה. של התחדשות מתמדת. של אהבה לחיים. יהודית. פסיכולוגית במקצועה. עוזרת לסובלים ולא

כ שאני מסתכלת עכשיו מבעד לחלונות הרחבים ורואה את ירושלים - נראה לי הכל כשייך לעבר הרחוק. משהו שהיה כולו שלי ונתייתמתי ממנו. הגבעות, בנין הכנסת, המוזיאון, כל זה לא היה אז - אני מחייכת אבל הדמעות עומדות לי בעיניים. אני צוחקת - אבל הבכי שלי תמיד מזכיר לי את קיומו. היו זמנים... 1948. אני גרתי בתל-אביב ודוד גר באיזה חדר עלוב וצר בפנסיון בירושלים. מים לא היו שם. לא היו אצלו ברזים בחדר. במקום זאת היו שני טלפונים. בטח טלפון אחד למים קרים ושני למים חמים... אני גרתי אותו זמן בתל-אביב. החודשים התחלקו לשבועות, השבועות לימים, הימים לשעות - וכל שעה היתה גורלית. את השמיים של המדינה כיסו העננים השחורים של חוסר-הוודאות. והמדינה שקמה היתה תלויה בחסדי שמיים. מכל צד, בכל פינה, על כל גבול פרצו מדינות ערב - ומבית התחברו להם טרוריסטים ערביים. את המצב בירושלים אני לא צריכה לתאר לך - אלוהים כמו שכח את הפסוק 'אם אשכחך ירושלים...! דוד, כמפקד ירושלים, היו לו מעט ידידים ואויבים רבים. היה לו מין כשרון שכזה לרכוש אויבים... גרתי בתל-אביב ברח' מנדלסון 4. דירה יפה. אבל גרתי לבד. המקום היה חשוף מנפש חיה.

כבר מזמן חיפשתי ילדה לאמץ אותה. פניתי לכל הרשויות המוסמכות. פניתי לכל האנשים שעוסקים בכך - וילדה אין. באותה תקופה גבר המצור על ירושלים. נראה היה שהמדינה הצעירה תנצח במלחמה ותפסיד את הקרב. הקרב על ירושלים. חילוקי דיעות ומריבות פנימיות היו מנת חלקו היומית של דוד

נדבכת מהם. יהודית. טלפונים. קשקושים. סדריוס גדוש. אוכל במקרר. בית מלא ספרים. רצפה נקייה ללא דופי. ריצות מלאות משמעות מכאן לשם. משם לכאן. התחייבויות על גבי התחייבויות. יהודית. דוקומנטים. ניירות. תעודות. פוטוסטטים. יהודית. אוכל במקרר. אוכל לדובה. מקרר מלא כל טוב. בית נקי ללא דופי. אחרים היו נופלים על מזבח העבר. לא היא. היא כולה בהווה. העבר הרחוק והקרוב – הוא מרתף. העבר הרחוק והקרוב הוא עליית גג, העבר הרחוק והקרוב הוא מגירות, סליקים, תמונות, תאריכים, מחשבות – וכולם, המרתף ועליית הגג, המגירות ומגירות הנפש – כולם מלאים זכרונות. נופת הצופים של החיים מזה – המיית נחשולים מזה – ועל הכל מכסה פרוכת שתיזעור של שחור, של אפור, של אדום, ד"ר יהודית שאלתיאל. רח' מטודלה 38. כתובת טלגרפית: חדות-חיים, ירושלים.

פרשתי את חסותי על רבקה, היא ממשיכה. כשקיבלתי אותה לאימוץ היא היתה בת שלוש וחצי. השם רבקה לא מצא חן בעיני. קראתי לה תמר. ובשם חיבה קראתי לה פוקי.

היא גרה אתי בתל-אביב. לדוד לא אמרתי בתחילה דבר. את המטבח הפכתי לחדר ילדים. כל יום החל מחמש אחר-הצהריים הייתי סוגרת את המסך שהפריד בין המטבח לבין אותה חלקת חדר שנותרה. ושם היתה משחקת לה. מלאתי אותה בצעצועים. קניתי לה בגדים. הרעפתי עליה מכל טוב. לימים, כשדוד בא וגילה את הדיירת החדשה שהבאתי לדירה, הוא הופתע בתחילה, אפילו כעס על כך שלא הבאתי אותו בסוד העניין מלכתחילה. אבל חיש מהר קיבל דוד על עצמו את הדין, דינו של אב. הוא היה אבא של פוקי ואני הייתי אמא של פוקי. ופוקי היתה לנו לבת.

בתנ"ך כתוב על אס־כ"ח "בעצב תלדי בנים". סתם הכתוב ולא פירש. לימים הבינותי שהכלל הזה חל גם על ילדים מאומצים.

פינקתי את פוקי וחינכתי את פוקי. הייתי לה אמא לכל דבר. היה לה אופי תוקפני ואת הצעצועים ואת הבגדים, את האמא ואת האבא, את החדר ואת הכתובת החדשה היא קיבלה כדבר מובן מאליה.

בגיל ארבע הכנסתי אותה לגן-ילדים. כל זה היה מנת חלקנו המשותפת בנוסף ל-1948. השנה הזאת על אירועיה ומכשלותיה נגסה בליבו של דוד בכל פה. מלחמת השחרור, העיר העתיקה, המדינה בחיתוליה, יחידות הצבא השונות, המפקדים השונים, הכל כמו עטו על דוד כחיית טרף שדוד עמד מולה יחידי. לימים נראה היה שאפילו האלוהים יצא לחופשה ונתן ליצוריו שהתחפרו בירושלים ללחום את מלחמתו לבדם. כשדוד מת לפני שנתיים, היה זה כמו כדור תועה שנורה אישם בעיר הבירה ומצא לבסוף את ליבו של דוד. בין 1948 ל-1960 היתה פוקי איתנו. כשדוד נתמנה לנספח צבאי בפריז, היתה פוקי איתנו. כשדוד נתמנה כשגריר המדינה, שגריר תושב בבראזיל ומייצגה של ישראל ב-14 ממדינות אמריקה הדרומית, היתה פוקי איתנו.

כאמור, כשהיתה בת ארבע הכנסתי את פוקי לגן. אותה עת נעשו חיסונים נגד שחפת ותוצאות הבדיקה ההתחלתית הוכיחו כי פוקי נגועה במחלה האיומה. הגננת סמכה עליה שתראה לי את תוצאות הבדיקה. אבל פוקי שכחה מכל העניין. שכחה או רצתה לשכוח. הורידה את הפלסטר – קיבלה את זריקת החיסון שבמצבה אסור היה לה לקבלו – ולימים קיבלה שחפת. החל מאבק על חייה. אצל מי לא הייתי. עברתי איתה אצל כל הרופאים. היא שכבה כחודשיים ימים – וניצלה.

כבר אמרתי שהיא היתה ילדה תוקפנית. היא היתה תלמידה גרועה ובית-הספר היה לה לזרא. היו לה כל מיני התפרצויות כעס. הייתי מחנכת אותה ביד חזקה ומאידך גיסא הייתי

משפיעה עליה אהבה ורוך, רוך ואהבה. בתוקף תפקידיו השונים דוד היה רוב היום בחוץ, ואילו אני הייתי איתה משך כל היום. למדתי את תולדותיה עד שהגיעה אלי: היא באה ממשפחה דתית מרובת-ילדים, משפחה שגרה בשכונת הקווקזים בתל-אביב. את אביה לא הכירה. באותם ימים הריגורל של 48 היתה גם המדינה בחיתוליה. אבל מדינה, גם בחיתוליה, איננה תינוקת. גם מדינה בחיתוליה מאומצת – אולם מאומצת על ידי עצמה.

אולם אותם ימים החרידו את אמה של רבקה מרבצה. היא התחברה אל יוני אחד והוא הסכים לקחת אותה לקפריסין בתנאי שהיא תשאיר את ילדיה בארץ. האם פיזרה את ילדיה בכמה מוסדות ואת פוקי השאירה אצל אחת מחברותיה. אמור לי מי יידיך ואומר לך מי אתה. החברה – שנקראה משום מה "דודה ינטה" – עסקה במקצוע העתיק ביותר בעולם. בירושלים.

בחדר צר ועלוב עברו על רבקה שנותיה הראשונות. אבל במקצוע הזה אמר הלכוח את המלה האחרונה. החברה אמנם שיכנה את רבקה אצלה, אולם כל אימת שהגברים היו באים היתה הדודה ינטה מכניסה את רבקה הקטנה לתוך מזוודה שהיתה מתחת למיטה.

מלמעלה התנועע המזרון ומתחת למיטה, ככפויית שד, היתה רבקה, בתוך מזוודה. שם גם עשתה את צרכיה.

המזוודה הזאת... כשפוקי היתה בת ארבע-עשרה כאמור, היא היתה איתנו בריוודיז'נירו. היה יום שבת ואנחנו הזמנו אורחים לארוחת צהריים.

ממש כמה דקות לפני בוא האורחים, איבדה פוקי את הכרתה. את גופה פילחו העוויות האיתמניות של מחלת-הנפילה. מפייה נול קצף והיא נשכה את לשונה.

דוד ואני היינו כחולמים. חולמים חלום בלהות. רצתי איתה לכל הרופאים שבעולם והם איבחנו אצלה אפילפסיה בדרגה של גראנד מאל. ההתקפים חזרו שוב ושוב. הסברתי לפוקי את טיבה של המחלה והוריתי לה לקחת שלושה כדורים ביום. כדורים נוגדי-עוויות.

תדירותם של ההתקפים נשברה אבל מפעם לפעם הם חזרו ונשנו. היה בזה מין הסבר לאופייה הבלתי מרוסן ולהתנהגותה התוקפנית.

פעם אחת מצאתי אותה גוזרת את כל שמלות הערב שלי. היא פשוט חיסלה לי את מלתחת בגדי הייצוג.

פעם אחרת היא גזרה את כל גרביה. אמרתי לה שלא אקנה לה גרביים אחרות ומצדי היא יכולה ללכת יחפה.

אבל היא סמכה תמיד על דוד ועל אהבתו אליה. הוא, שהיה רוב שעות היום מחוץ לבית, גילה כלפיה רחמנות וחיבה אינסופיים. אותו יום שבו גזרה את גרביה ואני אמרתי מה שאמרתי, היא חיכתה בקומה השניה של הווילה וברגע שדוד נכנס היא פרצה בבכי תמרורים, התחפרה בחיקו ותוך כדי התייפחות "הלשינה" עלי ואמרה שאני לא רוצה לקנות לה גרביים. שוב התגלה דוד כידיד למופת לבתו המאומצת ואילץ אותי לקנות לה גרביים...

פוקי ליוותה אותנו במסעינו על פני תבל והדחף הפנימי שלה להתבלט גרם לנו לא אחת לבושות... פעם, בפתחת הערוכה של צייר ידוע היא ניגשה אחרינו אל ספר האורחים, תפסה את קסת הדיו והשליכה אותה על אחד הציורים.

אופייה הבלתי מרוסן ומוכה-הדחפים התבטא גם ביחסיה עם גברים. היא היתה מספרת לי הכל. על הרפתקאותיה עם החלבון, עם החשמלאי, עם האינסטלטור... עם שפעת גברים שמצאה פה ושם בלי לבדוק בציציותיהם.

במשך השנים למדו ידידינו הקרובים ביותר – והיו לנו גם כאלה – על מעלליה של פוקי. יום אחד, בהיותנו באחת מארצות

אמריקה הדרומית, הגיעתנו ידיעה כי האמא כאילו קמה לתחייה ודורשת להחזיר את בתה אל חיקה. החלה מערכה נואשת כששני הצדדים מיוצגים עלידי פרקליטי. דוד נסע באופן מיוחד ארצה. אבל האם שנעלמה בשעתו תוך שהיא מפקירה את פוקי, חזרה ארצה וחזרה בתשובה. משפחתה גייסה את ה"חזון-איש" ואת כל ה"מי ומי" שבין רבני בני-ברק כשהיא מחזיקה בקלף האמהות ולא מוותרת עליו. הרגשנו בעליל שאנחנו נמשכים חרף רצוננו למערכה אבודה. החוקים הכתובים והבלתי-כתובים עמדו לצידה של האם האמיתית והיא איימה בשערוריות. בסופו של דבר הסכמנו להביא את הילדה לביתה ושהיא תחליט בעצמה. נסעתי עם דוד לשכונת הקווקזים. דוד נשאר במכונת ואילו אני נכנסתי פנימה עם פוקי. בפנים עמדו בפני חבורת רבנים ומשרתי-אלוהים, ארוכי זקן ולבושי שחורים כשהם מתחרים זה בזה מי יביט בי בארשת-פנים זעומה יותר. השעה היתה שש בערב. סיכמנו מראש שפוקי תישאר שם כמחצית השעה. קרוב לשעה שבע נכנס מאן דהוא לחדר בו המתנתי יחידה וביקש לאפשר לילדה להישאר עד שמונה בערב. לא הסכמתי לזאת אבל המשפחה עמדה על כך. פוקי עצמה נהנתה מכל הרעש שהתחולל סביבה. לא היתה לי ברירה

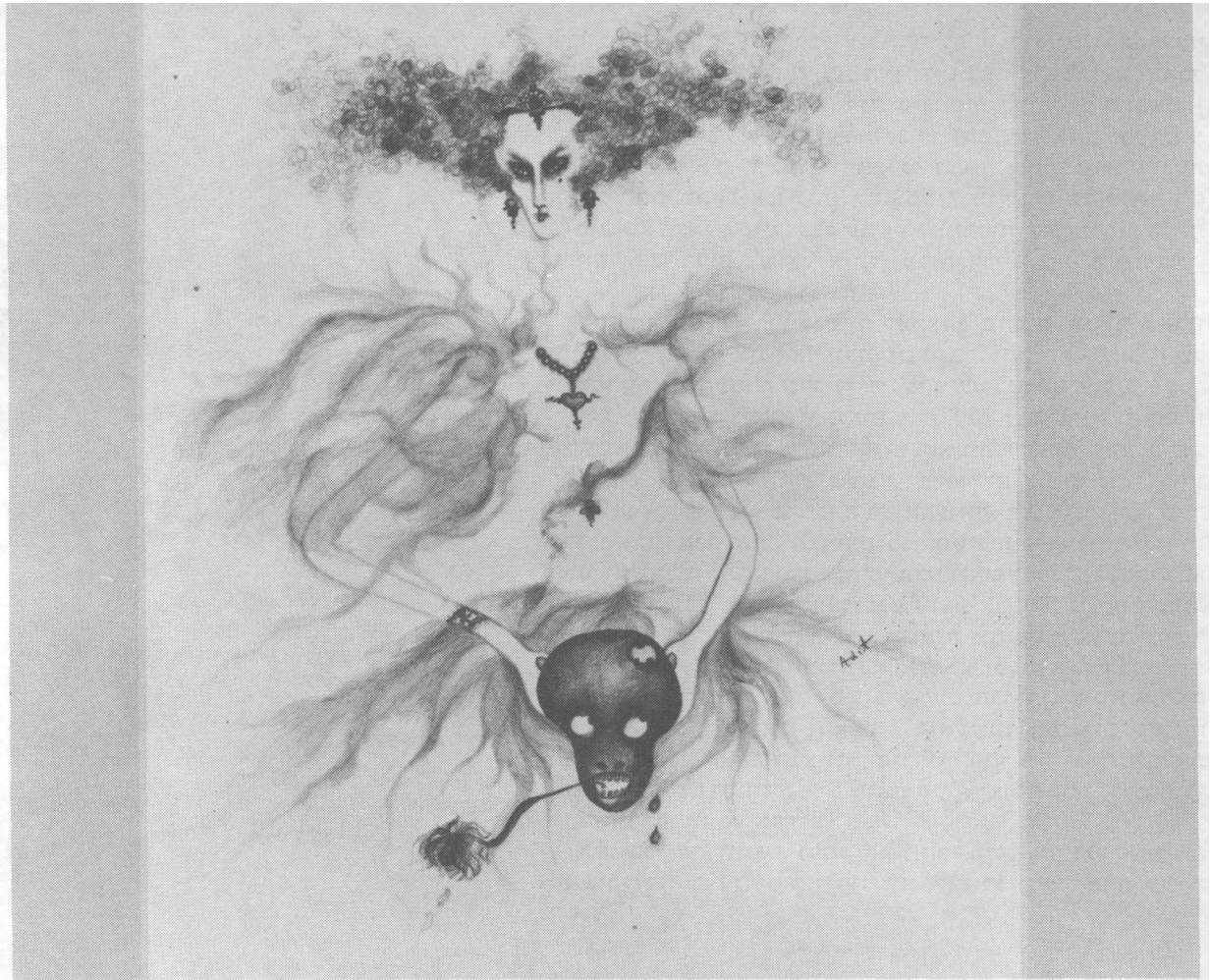
וחיכיתי בחוץ. במכונת. השעות חלפו. כבר היתה השעה אחת-עשרה. סמוך לחצות יצא החוצה אחד מאחיה ואמר לי ש"רבקה החליטה להישאר בבית". וכמו בבת אחת נמחו, נדרסו, נשחקו והיו כלא היו שתיים-עשרה שנה שהייתה במחיצתי. נסעתי הביתה ולמחרת שבתי וחיפשתי אותה. אולם פוקי לא נמצאה. לבסוף הצלחתי לאתר אותה באיזה מקום בסביבות ארזה. הבאתי לה את כל בגדיה, את תכשיטיה, את כל חפציה עד אחד. לפני שנסענו לשליחות למקסיקו, קרה דבר מוזר. אמה של פוקי באה אלינו והתחננה לפנינו כי ניקח איתנו את בתה. כנראה שהאם הבינה בעליל את מה שעוללה למן היעלמה ומאז הופעתה הפתאומית. לכן, על מנת לשכנע אותנו היא הציגה בעצמה את כל הסממנים של התקפת היסטריה, הטילה עצמה על השטיח, קרעה את חולצתה וטענה טיעונים מוכיבי-כי כי הנה היא נפלה קרבן לסרטן-השד. אבל דוד ואני, למודי פוקי וקורותיה, סירבנו הפעם. כיום פוקי נמצאת באוסטרליה, בת עשרים ושבע, נשואה כדת וכדין, אם לילד בן שבע שנים. ויהודית? היא אולי לא יודעת שזה כתוב באיזה מקום - אבל כתוב: אלוהים לא יכול היה להיות בכל מקום - לכן הוא ברא את האמא.

הטבעת

ע

ל פחות מגיל ארבעים אני לא מסתכל. עם פחות מגיל ארבעים וחמש אני לא מתעסק. ועל תינוקות שגדולות ממני רק בשבע עשרה שנה אני אפילו לא מתבזבז. ומכיוון שכל הסיפורים שלי הם כאלה, כשישבתי במסעדת "שלוש השמשות" באורלי, מחכה לאווירון שייקחני ברלינה, גיליתי אישה גבוהה, מלאה ורזה, כבירה וממזרה, עם חזה עדין ומזרה אימה. מלובשת מאופרת מזוננת מאופרת נינוחה מעומלנת משומרת עם כוס שבטח היה רטוב משעות הבוקר המוקדמות. שמה היה כך וכך וכשהגענו לברלין נכנסנו דבר ראשון לבריסטולקמפי ואני צעקתי אופן סטאמי ועליבא וארבעים הכרומוזומים דהרו אליה פנימה כשכל כולה שלהבת ל"ג בעומר, מתרסקת, שברירית, מהופנטת, תוהה, מאובנת, מלחששת, מכור-נת, מעולפת, מלוחלחת רטובה ומתקרצפת וגם אני נמצא איפהשהו תקוע לה בתוך העניינים. וכאן מתחיל הסיפור. היא היתה גרייפיץ - רוזנת בגרמנית - עורכת אחת התכניות הכי מפורסמות בטלוויזיה. אחיה היה לא פחות מפורסם ולא פחות נאפוף והרומן שהתחיל ביני לבין הרוזנת עבר חיש מהר ליצועים המשותפים בביקתת החונטעס המשפחתית.

קר בגרמניה. יום אחד היה כל כך קר שאפילו מין לא חימים אותי. ואז היא הלבישה אותי בגופיית צמר שעירה של אחיה. גרייפיץ איקס הרעיפה עלי הכל. ולא היה לי קשה לאהוב אותה. מזמן כבר גיליתי את הסוד הגדול שאני מכנה אותו לעת עתה "אלף אלף" (מבטיח להבהיר בבה). כך שהיא, לעומת זאת, היתה כרוכה וקולחת עלי עד אם שאו ערים מאין יושב ודרודן תיהפך שממה. הדפיקות האלה. היתה לה טבעת נוצצת על היד. על הזרת. והיא היתה מורידה גם אותה. מתפשטת. יום אחד לקחתי את הטבעת. זאת אומרת נטלתי. כלומר גנבתי. שכחתי לספר שהיה לה בעל. הוא מימן לה את כל הטבעות, הפרוות והאצעדות. אחד מהטייסיים האנגלים של ה-ר.א.פ. שהיה אתי בקשר בזמן המלחמה הפציץ להם את הנכסי דלא ניידים ובטעות זמרר לו את כל אזור המפשעה. ויזורר הנער שבע פעמים והנה אין אשכים. בחזרה לטבעת. תיכף אחרי שהתלבשנו היא הבחינה בחסרונה והתחילה לחפש אחריה כמו משוגעת. האפשרות ההגיונית שאני לקחתי אותה פשוט לא עלתה על דעתה. תיכף הצטרפתי לחיפושים. היא התחילה להתפנק מלשון פניקה. היא אמרה שאם בעלה יגלה אז הוא יזמין משטרה וכו' וכו' התחלתי לפחד ולרגע חשבתי "למצוא" את הטבעת אבל

אדית קמחי

אותה? מה אני, גנב? בואי הנה. היא לא זזה ממקומה. בואי הנה, אני אומר לך! הגוף שלה זו קצת והסגיר את ניצני הספק המכרסם. רק את זה רציתי לראות. ואז, כמו כיתת ירי פאשיסטית, דיוויזיה כחולה בת איש אחד, אלוף העולם באלקט-רודות, מחלקת ריגול נגדי, אגף חדרי הפקקים, ולאדיווסטוק - נעצתי בה את המלתעות: את הרגע הזה, גרייפין, את תזכרי לנצח. תוך שעתיים, את שומעת, תוך שעתיים אני מרים נגדך באריקדה של עורכי דין, צווי מניעה, תביעה על הוצאת דיבה כשעל הכל, כדגל הכניעה וסמרטוט המנצחים תתנוסס גופיית הצמר של אחיך! את יודעת מה זה זיהוי פלילי של סדינים?! את יודעת מה זאת הוצאת דיבה?! את בטח יודעת!!! אבל אני אראה לך מה זה לנסות להשפריץ את הזוהמה שלך עלי! האנטישמיות אף פעם לא השתלמה - ואני אראה לך מה זה יהודי!

הפחד והאימה נשפכו לה מהעיניים. הגברת שלפני רגע ערכה על גווייתי הרועדת פרידה צבאית, התכווצה מפחד ובעתה. או, כן, הכרתי היטב מה נזל לה מהעיניים. נזל לה נזל הפחד המרוכז שנוזל להם מבני אדם שניסו להפחיד אותי. וקיבלו את הטיפול. אבל דווקא עכשיו היה לי חשק לזיין אותה יותר מתמיד. שיא התענוג זה פריצות בלי לשלם כסף. את רוצה אותי? בכי זה אפס לעומת מה שהלך שם. נכנסתי לאמבטיה. הורדתי את חגורות שני החלוקים. שלה ושל אחיה. פישקתי לה את הרגליים. קשרתי כל רגל מרגליה לרגל של המטה. עכשיו הרמתי אותה קצת. גלגלתי את החלוק של אחיה וקשרתי בו את שתי ידיה לאחור. עכשיו הסתכלתי בה וציוויתי עליה להתחנן לפני שאבוא לדפוק אותה. לזנות בפיה. להלהיב אותי באגדות ובדברי

נצנוץ היהלומים החרה החזיק אחרי והטבעת שהחבאתיה בתוך תפנית טקסטיל דפקטיבית שבפאתי תחתוני, לחצה על אשכי והם עליה וחוזר חלילה ואיך שהוא היא חיברה כבר איזה בלוף שהרגיע אותה ובדיעבד אותי. קבענו להיפגש למחרת ובינתיים אני מוצא עצמי רץ במעלה הגבעה, הלוא היא גבעת חיי חשוכי המרפא, היישר אל עורך דיני הכל יכול אשר ברחוב מומסן חמש. הוא השליש בידי חפיסת מרקים הראוייה להתכבד בה מינוס רבית דפשע שאינו משתלם. והריני עומד להטיל שוב את מימי ארקצייתי בשלולית התשוקה.

הפעם היא שכבה עם בגדיה על המטה.

תחזיר את הטבעת וסע מפה מהר. אני לא רוצה לראות אותך.

לכלוך!

קודם עשיתי את עצמי שאני לא מבין למה היא מתכוונת. אגב כך, בלעתי במהירות את רוק הפחד. אחר כך התחלתי לאט לאט להבין. הזונה הזאת האשימה אותי בגניבת הטבעת. בהתחלה רציתי לומר לה שעכשיו זה קצת מאוחר ושמכרתי אותה כבר וכו' אבל תיכף תפסתי את עצמי שזה לא הגיוני כי בזה הרי אני מודה שגנבתי את הטבעת (איזה טבעת?) ועד שאני חוכך בדעתי לפני מגלות אט אט כי אני מבין למה כוונתה, נסוגותי צעד אחד אחורה מזועזע. חתיכת לכלוך! אמרתי. אני צריך את הטבעות שלך? זונה! שתיקה. היא מחווררה והחזה שלה עולה ויורד.

אני חיוור וידי רועדות. את תשלמי בעד זה ביוקר. אני אוהב אותך. אני אומר. ואני לא נגעתי בטבעת שלך. אני רק הודיתי לך בסתר לבי כל אימת שהורדת אותה כי היא הכאיבה לי כשהשתמשת בכל היד. אבל לבוא היום ולומר שאני גנבתי

שבח לאל. לבקש לבקש לבקש. לתאר. לפרט. להאריך. התפשטתי לאט לאט. היא קימטה לי את האוזניים באמריה. דבריה היו כל כך מגרים, הקמא סוטרא היתה סינתטית לעומתה. התפשטתי לאט. היא ביקשה שליחה על הטבעת והתחננה לאבר כי יבוא. הורדתי מידי את השעון והוצאתי מכיסי כסף. זה מהטבעת אמרתי. החלטתי שאני נותן לה עכשיו את הזיון של השנה עם שימוש באלף אלף. אני נכנס עכשיו לאמבטיה ומשאיר את הדלת פתוחה. אני רוצה לשמוע אותך: על הברכיים!! מי הזונה שלי, מי? אני אני אני נאקה הרוזנת.

לקחתי אתי את המכנסיים הוצאתי מהכיס אריות ניילון סטרילית, שברתי את האמפולה עם מגבת, והכנסתי ניאגרה של יוהימבין עד שהעטרה שלי שידרה לי טילט בטלקס פנימי.

ואז. פסטיבל ברלין. נשיאים ורוח. נשיאים ורוח. הדאגות הקטנות של היומיום וההוריקנים האימתניים של החיים היו כלא היו. אבר בריא ורב כוח הזדקף מלוא קומתו ובכל כוחו הדוקומנטרי פרץ את מרחבי העיר החצויה. כמו תייר. הנה שער ברנדנבורג. הנה אחר הצהרים בבריסטולקמפי. הנה הצריחות הכסף והיהלומים והדיבה ועורכי הדין והספקות והכל ועלי בבא עוצר עוצר עוצר ושוב יוצא ונכנס ויוצא אבל רק נשיאים ורוח. מלמטה לי שוכבת רוזנת פרוסת אורגזום צוחת ומלעלעת עד עד כמו שהטלתי את כל חטיבות המילואים פלוס כלי הנשק עם הראשנים וצפרדעי אשהיים-צונדק, עם הכרומוזומים והערווה והעברה הזעם והכאב והאפסות והרגשות המוזרים הקנאה הנקמה השקר האמת הגאוה החידלון הפחד ואז ישיר משה את השירה הזאת ורקוטי כמו תופי טמטם וריאותי מסתחררות מדו תחמוצת הפחמן. או אדוני!

כמו בכי של תינוק. נפסק רק אחרי המון זמן וגם אחרי כן ממשיך לחרחר עוד ששה חודשים. לפי רבית של אחת עשרה לשנה.

אדית קמחי

”כמו טיפול בהלם” על עדוא בן-גוריון

ברשימה זו אני מצטרפת לאביו עמנואל בן-גוריון לבקשה ולתקווה להוצאה לאור את האסופה הספרותית של עדוא הכוללת שני רומאנים, מחזה (”סמי ימות בשש”), קומץ שירים, קטעי פרוזה, איגרות ופרקי יומן (לרבות הפרטי ביותר). אסופה זו עשויה לשמש דוגמה לדרך יסורים יחודית ואישית ובו בזמן תשמש משל לדרכים הפתלתלות לאילוזיה ולדה-אילוזיה, לתמימות ולפיכחון להזיה ולסיטוט של דור שלם. כמו טיפול בהלם.

בחוברת ”מאזנים” משנת 1973 הופיעה רשימה של ד. לאזר בשם ”נכדו של מיב” (רשימה לאחר מותו עם הוצאת החוברת ”MENS REA IN CORPORE SANO” – ”נפש נאשמת בגוף בריא”) והנה 15 שנים מאוחר יותר שוב מופיע עדוא בחוברת ”מאזנים” 1987. מעגל אחד נסגר. חברותנו החלה בצהרי יום שישי אחד בת”א והמוות אספו ביום השישי. מעגל שני נסגר.

אדית קמחי

ה שנה מלאו 15 שנים למותו של ידידי ורעי עדוא בן-גוריון. את דרכו כמשורר, מתרגם, סופר ומחזאי החל בגיל צעיר: בגיל 17 תירגם את המחזה ”תה וסימפטיה” מאת רוברט אנדרסון, לפי הזמנת תיאטרון האוהל; כמרכן תירגם לפי הזמנת תיאטרון זה את המחזות ”הם ידעו מה רצונם” לסידני קינגסלי ו”עוד נהר אחד” לבורלי קרוס. באורלוגי-13 בעריכתו של אברהם שלונסקי, פורסם תירגומו המבריק לשיר של א.א.פו, ”העורב”. בכתובים מצוי תרגומו ל”ריצ’ארד השני” לשקספיר. הוא הוציא לאור רומן שעורר בזמנו סערה בעולמנו הספרותי ”המתוקה והמופלאת”. החוט המוביל בכל עבודתו הספרותית למן תרגום דרך הרומנים ולתוך שיריו הוא נושא המוות, האימה, הפחד. יאוש קודר והמוות הגואל היו חומרי עבודתו. מתוך מחשבות ותחושות אלה היה ’כזר על אדמות’, לעצמו ולסביבתו.

התעמקותו ברפואה, בספרי נפש ופסיכיאטריה, בקיאותו הרבה בתרופות היו סימני הדרך בהם הלך בחפשו מזר לנפשו, שלא נמצא לו. רעיון ההסתלקות מן העולם היה החבל הדק שעליו הלך עדוא כפני-טומימאי מיומן כשפניו עוטות מסיכה ולא ברור אם צחק או בכה.